

A FELHŐK FÖLÖTT RÖPÜL, LOBOG UTÁNA FÖLDZÖLD KÖPÖNYEGE...

Kő Boldizsár mesejátészótér-készítő

Szöveg: **Buella** Mónika
Fotó: **Kő** Boldizsár

Mátyás Király Reneszánsz Játészóker,
Visegrád, 2010

› Milyen feladaton dolgozol?

Most mintha Fehérlófia-év lenne. Két Fehérlófia-meseteret terveztem már meg az idők folyamán, és mind a kettő megvalósul ebben az évben. De ez két teljesen különböző játszótér, teljesen más korcsoportnak, más igényekre szabva, és más eszközkészlettel. Érdekes, hogy éppen egyszerre épülnek meg.

› **Mindegyik játszótéred egy erőteljes téma köré szerveződik. Miért kell történetet adni egy játszótérnek?**

Amikor azon gondolkodtunk egy baráttal, hogy ebbe belevágunk, magunknak is kerestünk valamifajta mankót vagy vezérelvet, ami köré tudjuk rendezni a teret és az eszközöket. Azt is éreztük, hogy nem feltétlenül muszáj egy téma köré szűrni a dolgokat, de ha valami fontos üzenetet tudunk ezáltal közvetíteni, akkor az egy jó dolog. Ilyen lehet egy szép népmese is akár.

› **Mindegyik játszótérnek van meséje?**

Mátyás Király Reneszánsz Játészóker,
Visegrád, 2010

Kő Boldizsár, mesejátészótér-készítő kézművesmester (az elnevezés tőlem származik) lakóhelyemtől, Budafoktól félórnyira lakik. A megtett viszonylag rövid út során két „kőboldizsáros” játszótér mellett is elmentem.

Eltéveszthetetlen kézjegy. Sokan ismerik karakteres alkotásait, mindenki lelkesedéssel beszél róluk.

Egy elvárásolt kertés házban él családjával, nehéz lenne eltéveszteni, melyik kapu tartozik hozzájuk. Kerttervezőként egy közös munka kapcsán ismerkedtem meg Boldizsárral. A találkozás azonban még a járvány előtt történt, amely sajátos színezetet ad egyes gondolatainak – most, amikor minden játszótér zárva van.

nek megfelelően mindennek összetakolt jellege van. A steampunk vezérgondolata, hogy ez a civilizáció egyszer elpusztul, ez a pusztulás utáni világ utópiája.

► **Megkeresnek egy konkrét témával, vagy szabadon döntöd el a fő szervezőgondolatot?**

Itt a játszóház készítői – akik magát az épületet is kialakították – határozták meg a vezérgondolatot. Azt mondták, az, ahogy a Down-szindrómások látják a mi világunkat, kicsit olyan lehet nekik, mint ahogyan mi tekintünk erre az utópisztikus világra. Nem a pusztulás világát akarták megidézni a Down-szindrómások számára, hanem a steampunk barkácsolásukat szerették volna megjeleníteni. Az ember ebben az új világban abból készíti el újra a különböző eszközöket, amit talál; például bőrrel bevonja, mintha egy régi cipésműhelyben restaurálnának egy autót. Érdekes és szerintem szerethető hangulata van. Nagyon sok helyen azt kérik, hogy én magam találjak ki valamit. Most Mátészalkára tervezek egy általános iskola kertjébe egy játszóteret. Nagyon szeretem ezeket a feladatokat. Kihívás, hogy az iskolaudvar nemcsak teljesen lapos, jellegtelen, hanem betonmaradékokkal, vasakkal, rozsdás kerítéssel tarkított... Egy ilyen helyre kell viszonylag kis pénzből megoldást találni arra, hogy az ott élő gyerekeknek legyen egy olyan világa, amiben megjelennek a mátészalkai hősök, hétköznapi hősök. Mátészalkáról származik egy híres szélhámos, csakúgy, mint egy nagyon híres mérnök. Az a lényeg, hogy játékos módon emléket is állítson a játszótér ezeknek az embereknek, miközben üzeni, hogy van remény, nem kell félni az élettől, bárhová eljuthat innen is az ember. Ez szép üzenet szerintem egy ilyen lepusztult iskolaudvartól.

► **Nem neked kell felkutatni a megrendelőt, hanem ők kérnek fel téged. Miért éppen téged keresnek meg?**

Van egy lassan húszéves múltam a szakmában. Még 1999-ben kezdtem ezeket a meseteret tervezni meg készíteni, azóta magamon kísérletezve, céhes szemlélettel felépült egy olyan egyedi eszközpark,

▼ Benczúr kert, Budapest, 2017

ami más játszótérre nincs. Másrészt rendelkezem egy karakteres formanyelvvvel. Már ki se kell írunk, ki készítette, annyira felismerhető. Mivel csak egyedi munkákat készítünk, ez egy kicsit mindig bonyolultabb, mint megrendelni az interneten a „tedd a kosárba” gombbal. Ezért csak azok az elszánt emberek ragaszkodnak hozzánk – polgármesterek vagy aktív anyukák –, akiknek fontos, hogy üzenete és saját, olyan különös világa legyen a játszótérnek, ami talán csak ránk jellemző.

Nagyon sok szép játszótér készül rajtunk kívül is, de valahogy ez tetszik nekik... Kicsit harsányak a színek. Néha vitatkozunk is, vajon az adott helyzetben ez indokolt-e vagy sem. Nagyon szeretem az élénk színeket, de volt már példa arra, hogy sikerült alkalmazkodni a kéréshez, és kevésbé színes játszótérrel készítettünk.

► **Mi a baj a színekkel?**

Múzeumi környezetben egy fehér szobába élénk színeket bevinni bizony komoly

▲ Zöld Péter népmesejátsszótér, Millenáris Park, 2000

▲ Zöld Péter népmesejátsszótér, Millenáris Park, 2000

▲ Szent Ferenc és Szent György játszótér, Montblanc, Spanyolország, 2013

Senki sem születik változatlanul, hanem alakul az évek során. Húsz évvel ezelőtt kezdtem játszótérket építeni. Balla Gábor barátommal közösen kezdtük ezt az utat. Őt mindig megemlítem, mert egy rendkívül szerény ember, és általában elhúzódik, de valójában közös volt ez az elképzelésünk. Mivel székely vér csörgedez bennem, emiatt úgy gondolom, mindenhez értek, semmitől sem riadok vissza, az „atombomba-készítéstől” a villanszerelésen át bármibe szívesen belefogok. Semmilyen módon nem mértem föl saját képességeim határait, és nagyon nagy erővel tudtam elindulni egy irányba. Talán ezért mertem belefogni olyan dologba, ami járatlan út volt. Akkoriban jöttek be Magyarországra az európai szabványok, amelyeket a nyugat-európai játszóeszközökön mutattak be és magyaráztak el. Az általunk tervezettek kompatibilisek ezekkel, a szabvány is őket támogatja úgymond, mégis erős volt a félelem velük szemben. Nagyon nehéz volt megértetni, hogy attól még, hogy nem pont olyat csinálok, mint ami a szabványkönyvben van, az még szabványos, amiről tanúsítványa is van, és ugyanúgy használható. Ebben az ellenszélben nehéz volt vitorlázni. Hogy ez egyáltalán sikerülhessen, mást kell csinálnom, mint amit az emberek megszoktak. Egykor nagy kísérletezőkedvem volt, de időközben elmúltam ötven, már két unokám van, más életszakaszba léptem. Az eddigi összeszedett tudásomat szívesen átadom a fiaimnak vagy más munkatársaknak, mert nem akarok aggastyánként is a homok szélén állva flexelgetni. Valószínűleg lesz egy pont, amikor ezt az egészet abba fogom hagyni, de nem szeretném utód nélkül befejezni. Most például mesekönyvet írok, újra a képzőművészet felé fordultam. Ezek újra kezdenek feljönni az életemben mint hiányok, valószínűleg ebbe az irányba fordítom az életemet.

► **Az elmondottakból két szárra kérdeznék vissza. Az egyik, hogy ezek szerint te saját magad csinálod a játékokat, nemcsak valamilyen szinten kitalálsz, hanem te magad fűrészeled, csavarozod, fested?**

döntés. Én nagyon szeretem ezeket, de ha valaki egy kicsit nyugtalan, vagy belsőleg zaklatott állapotban van, akkor szinte irritálhatja ez a megoldás. Olyan fajta harsány vidámságot tükröznek ezek a színek, ami nem biztos, hogy minden embernek, a maga állapotában jólesik. A finom, pasztellárnyalatú skandináv színeket én is tudom szépnek látni, és tudom, hogy nagy felületeknél sose mennek élénk színeket alkalmazni. Egy nagyobb kert környékében viszont ezek

nem okozhatnak problémát. Ha halvány vagy pasztellszínekkel lennének kifestve a játszóeszközök, akkor szinte eltűnnének, vagy észrevétlenné válnának. Az se lenne baj, de én szeretem, amikor a színek önmagukban ragyognak és hangsúlyt adnak. Egy szép zöld környezetben ezek az erős színek is szinte egészen eltompulnak, vagy a helyükre kerülnek.

► **Mit értesz az alatt, hogy „magammal is kísérletezve”?**

◀ ▼ Mátyás Király Reneszánsz Játsszókert, Visegrád, 2010

Először Gábor barátommal ketten indultunk el ezen az úton. Aztán később ő különvált, én pedig harmad-, negyedik magammal dolgoztam tovább. Ez egy minivállalkozás volt, melyben én magam csináltam negyvennél is több tevékenységet, épp a múltkor számoltam össze. Működtetésében feleségem mint szervező, a sógorom, húgom, és sok családtag segített. Az én dolgom viszont a munkát megszerezni, tárgyalásokra járni, a terveket elkészíteni, kitalálni a technológiát, a fát megrendelni, elszállítani, megmunkálni, összerakni. Ezeket többnyire mind egyedül, vagy valakivel végeztem, a saját bőrömmön kísérleteztem ki a legjobb megoldást. A munka szervezésére mostanában próbálok segítségeket kérni, mert most úgy érzem, hogy a fej gyenge a szervezetünkben, ezt kell erősíteni.

► **Az írás és a képzőművészet hogyan jött vissza az életedbe?**

◀ Benczúr kert, Budapest, 2017

Nagyon szeretek írni – nem tudom, mennyire van hozzá tehetségem, de van bennem egy vágy, hogy ebbe az irányba menjek tovább. Szoktam plüss-bábszínházakat csinálni gyerektalálkozókon. Állítólag abban is szórakoztató a tevékenységem. Most írtam egy mesekönyvet, a *Láthatatlan város* a címe. Titkos célja, hogy egy olyanfajta reménységet, vagy képet szeretne a gyerekek fejébe beültetni, ami attól függetlenül, hogy vallásos nevelést kapott-e vagy sem, olyan játékos túlvilágképet adjon számára, hogy ne féljen az elmúlástól, ami mindnyájunkat érint.

► **Húsz évvel ezelőtt mit csináltál? Mit csináltál harmincéves korodig?**

Volt egy-két másik irány az életemben. Először biológus akartam lenni, akkor a TTK biológus szakát éveken át ostromoltam. Közben felvettek Kaposvárra a mezőgazdasági egyetemre, és oda jártam három éven át. Aztán elmentem az állat-

kertbe, a majomházba dolgozni, később tanítani kezdtem. Először kémiát és biológiát tanítottam általános iskolásoknak, korrepetáltam. Ezután elkezdtem kőfara-

gást tanulni Fáskert István műhelyében, aztán eldöntöttem, hogy a képzőművészeti egyetemre akarok menni. Egyévnyi intenzív felkészülés után föl is vettem, elvégeztem, utána könyvillusztrációkkal foglalkoztam. Grafikusként végeztem az egyetemen, sok rézkarcot, litográfiát készítettem. Ezeket néha eladtam. Angol nyelvkönyvet és énekeket illusztráltam Bella István fordításában, sokféle munkám volt. A Márai-sorozat diszkiadását, a *Boros könyv*, a *Füves könyv*, a *Négy évszak* mellett az összes alapművét én illusztráltam. Elindult tehát valami, de volt egy pont, ahol egyszer csak azt éreztem, ezt nem tudom tovább működtetni. A kísérletező hajlamom is azt mondatta velem, hogy valami mást kell csinálnom. Közben a Veres Pálné Gimnáziumban is tanítottam féllásban rajtot és művészettörténetet, az csodálatos időszak volt. Elérkeztem azonban egy határhoz, ahol már azt éreztem, nem lehet ezt mind egyszerre csinálni. Ekkor kaptam egy Derkovits-ösztöndíjat, ennek sikerén felbuzdulva elkezdtem a saját munkáimat elkészíteni. De egyszer csak azt láttam, hogy a műfajok átalakulóban vannak. Ami régen egy galériában volt csak elképzelhető, ma már egy második emeleti szobában is az lehet. Lakásszínházak, lakásétermek nyíltak. Ekkor jutottak eszembe a parkok. Milyen jó, legyenek minél többet a gyerekek a parkokban – gondoltam. Egész gyerekkoromban a szüleim¹ szobrain játszottam,

ez olyan csodálatos dolog volt, hogy ezt akartam biztosítani az egész világ számára. A szobrokat meg festményeket ki kell tenni a gyerekek és a szülők keze ügyébe, hogy használhassák.

› Ez is egyfajta kiállítás?

Ki van állítva, de nem kell hagyományos értelemben foglalkozni vele. Nem kell leszedni, feltenni, raktározni, gondolkodni azon, hogy mit is csináljak a művészetemmel. A gyerekek koptatják, néha felújítom, akkor még alakíthatok is rajta. A magam ura vagyok, mindenütt azt érzem, hogy nagyon nagy szabadságot kapok. Sokkal nagyobb a művészi szabadságom, mint lehetett mondjuk Leonardo korában,

¹ Péterfy Gizella festő- és szobrászművész és Kő Pál szobrászművész.

amikor megvolt, hogy mit hogyan kell ábrázolni, kinek milyen kéréseihez kell igazodni, mi a pápának vagy nem tudom én, kinek az elvárása. Én szabadúszó vagyok huszonvalahány éve, mindig van annyi munkám, hogy megéljek belőle. A bürokratikus részét nehezebben bírom, hiszen a famunka mellett 50 százalék a papírmunka egy játszótér esetében. Gondolom, ez mindenhol így van, nagyon sok mindent kell csinálni, olyan papírmunkákat, amiket én sosem szerettem. Ez egy csomag, ezzel is kell foglalkozni. Úgyhogy járok könyvelőkhöz, viszek nekik bonbont, próbálom élvezni a helyzetet, hogy most leadjuk a számlákat és áttekintjük a számszlopkat. Azt is tudom, hogy a pénznek is van mágiája, minél többet foglalkozol vele, annál valószínűbb, hogy lesz neked. Ha azt monddod, hogy nem érdekel a pénz, akkor nyilván nem lesz pénzed, miért lenne, ha nem érdekel... Engem érdekel a pénz, nem azért érdekel, mert vizisielni akarok Hawaii, hanem mert úgy érzem, ezeket a munkákat egyrészt ebből tudom megoldani, másrészt a családomat így tudom fenntartani, harmadrészt a barátainak így tudok munkát adni. Szóval fontos nekem a pénz. Foglalkozom ezekkel a bürokratikus dolgokkal is, meg a tervezéssel, szervezéssel, tehát mindennel, amivel kell.

› Mennyivel változott a világ húsz év alatt?

Nehéz kérdés, mert az ember általában csak a szépre emlékezik. Én még éltem a szocializmusban, és azt nagyon rossz világnak éltem meg. Valóban félttem a rendőroktól, mert nem lehetett az utcán ötvenen összegyűlni anélkül, hogy az ne váltsa ki a rendőrök intézkedését. Ez az érzés bennem volt, de emellett volt egy olyan „csehtamásos” hangulat, ami barságról, a találkozásokról, az emberségről szólt. Ehhez képest most bejött a vadkapitalizmus, ami nem egy elnyomó katonai, hanem egy szabadabb világ, amelyben az embereknek valóban több lehetőségük adódik szerintem. Annak is nagyon örülök, hogy nem kellett összemérni katonai erőinket a szovjet hadsereggel ahhoz, hogy az ország felszabaduljon. Ez megvalósult, és kimentek a tankok, bejöttek a bankok – Kiss Dénes költőt idézve –, ez egy ilyen világ. Vannak lehetőségek, de az biztos, hogy ebben az új világban nagyon sok önzés, igazságtalanság, egyenlőtlenség van. Pedig azt mondjuk, hogy demokráciában élünk. Annyi bizonyos, hogy én ebben a világban tudom ezeket a játszótéret szabadon megvalósítani, de ehhez meg kellett tanulnom a pénzt, a kapitalizmus szabályait.

› A környezetünk is változott?

Ma nagyon erős a virtuális szennyezés a

hús évvel ezelőtti időkhöz képest. Egy gyerek napjának közel 90 százaléka virtuális térben telik, és egyre nehezebb odacsalni a játszótérre úgy, hogy ott csak a valóságos világgal törődjön, és ne kezdje a telefonját nyomkodni. Egyre több olyan felkérést, ingert kapok, hogy játszótéremnek adjak virtuális hátteret: egy okostelefon-applikáció újabb játékokra irányítson. Ez nyilván izgalmas és érdekes lenne. Meg tudom érteni, magam sem vetem meg a digitális világot az ismert közösségi oldal felhasználójaként. Mégis azt mondom, az a küldetésem, hogy a gyerekekkel a valóságos, ötdimenziós világot ismeressem meg újra: ahol illatok vannak, szálla megy a kezébe, és ahol a társaddal nem egy elképzelt térben játszol, hanem megérintheted a kezét, megölelheted, birkózhatsz vele. Ezek fontos dolgok. Nem szabad elveszniük, mert az olyan, mintha elszorvna egy embernek a teste, és csak az agya maradna meg.

› A magyar mesevilág, a te játszótéridek helyhez kötöttek. Említetted, hogy külföldről is kaptál megbízást.

Három komoly játszótér készült külföldön eddig, kettő Spanyolországban, egy pedig Lengyelországban. Varsóban a Balassi Intézet ötlete nyomán a lengyel-magyar barátságunk állítottunk

egy játszótéret, Szent Lászlóval és Szent Kingával, és magyar huszárokkal, mert a lengyeleknél is volt huszárhagyomány. Krónikás táblák készültek a mesekelet oldalába, ahol közös történelmünknek egy-egy pillanata olvasható lengyelül. Nagyon nagy sikere volt, a mai miniszter, akkor lengyel családügyi miniszter asszony nyitotta meg, a népzene pedig feleségemék biztosították. Azóta is barátságban vagyunk a lengyel zenészekkel, ez egy nagyon jól sikerült akció volt. Ezt a játszótéret is hóban, sárban kellett megcsinálni, mostoha időjárási körülmények között, mert amíg a papírmunka zajlott, addig persze jó idő volt, de akkor még nem lehetett elkezdni, mert a park még nem adott engedélyt az építkezésre. Hiába voltunk készen, nem tudtuk felállítani a játszótéret, csak már nyakig sárban, hóesésben. Ez így szokott lenni, de nem baj. A barcelonai játszótéret a nagykövet ötlete nyomán Tarlós István, Budapest előző főpolgármestere ajándékozta a városnak, de a barcelonai új városvezetés végül nem hívta meg az átadóra. Valójában nem is volt megnyitó, mert az ottani vezetés Magyarországot átminősítette fasiszta országgá. Ettől függetlenül gyönyörűen karbantartják, tavalyelőtt volt arra utam, és megnéztem.

▲ Benczúr kert, Budapest, 2017

„OLYAN SZÉP VÉGIGGONDOLNI REGGELENTE: AHHOZ, HOGY ÉLHESSÜNK, A NAPNAK RENDÜLETLENÜL KELL A FORRÓSÁGOT SUGÁROZNI A FÖLDNEK, A FÖLDNEK TÁNCOLNIA KELL KÖRÜLÖTTE, KÖRBE KELL MINKET VEGYEN EZ A FINOM, LANGYOS LEVEGŐ, A CSAPBÓL IHATÓ VÍZ KELL FOLYJON! MENNYI DOLOG TÖRTÉNIK ÉRTÜNK NAP MINT NAP! KÖSZÖNJÜK, ÉDES ISTENÜNK!” (Részlet Kő Boldizsár *Belső tárlat* című könyvéből)

› Mi a témája ennek a játszótérnek?

Talán éppen emiatt sem szerette az új városvezetés, mert a két ország közös történelmi pontjának, a nagy katalán királynak, I. Jakabnak állítottunk emléket. Katalónia legnagyobb és legerősebb időszakában ugyanis magyar feleséget választott a király magának, Szent Jolantát, aki spanyol nevén Violante de Julie. A magyar királyné az udvartartását is magával vitte, és ez a katalán zenére és gasztronómiára is hatással volt. Hét gyereket szült a királynak, az összes csatájába elkísérte őt, mindemellett a tanácsadója is volt, részt vett a hadi tanácsokon. Csodás asszony lehetett. Hálásak ezért nekünk a katalánok máig, de ezt a magyar hagyományban sem szokták említeni, kevesen tudják. Apósom beleásta magát ebbe a témakörbe, mert nagykövet volt, amíg nem ment nyugdíjba, és ő elég sokat tudott ezekről a dolgokról, sokat segített nekem a tervezésnél. A játszótér maga a katalán

öntudatra ébredésnek is momentuma lehetett volna, a korábbi spanyol városvezetés ennek különösen örült. Érdekes volt, hogy egy politikai akarat hívta életre ezt a játszótérrel. Mi drukoltunk az ő katalánságuknak, majd ezt az ünneplést egy másik politikai akarat lesöpörte. Azóta sajnos megszakadt a kapcsolatunk. Bár rendszeresen karbantartják, a felújításra való ajánlásaimat is rendre elutasítják. Csináltam még egy játszótérrel a Barcelonától 100 kilométerre lévő Montblanc nevű városkába. Ez volt az első külföldi munkám. Ellentétben a barcelonaival, ennek nagyon nagy sikere volt, Sárkányölő Szent Györgynek állított emléket. Egy gyönyörű dimbesdombos várost kell elképzelni, várjátékokkal, kosztümös felvonulásokkal, gyönyörű szűk utcácskákkal és erődfallal. A munka idejére a polgármestertől kaptunk egy erődtornyot, ami lakássá volt átalakítva, kandallóval meg borospincével. Itt laktunk majdnem egy hónapig, a

piacon vásároltunk, főztünk, miközben csináltuk a játszótérrel, és nagyon jól éreztük magunkat.

› Milyen jövőképed van, és ebben milyennek a jövőbeni játszótérideid?

Üzenetet kell vinni az emberek közé: ne féljete, ne izguljatek. Szerintem az emberek nagyon félnek: úgy viselkedünk, mintha nyulak lennének egy rétisasokkal teli nagy réten, ahol mindenki ránk vadászik. Mindenki fél a munkája elvesztésétől, a családjának, az otthonának, a barátainak az elvesztésétől, a betegségektől, mindentől. Ezek a játszótérek, remélem, kicsit olyanok, mint Krúdy írásai: életigenlést, vidámságot visznek az életbe. Aki elmegy mellettük, és látja, hogy milyen színes minden, és hogy a gyerekek jókedvűen „törnek-zúznak”, esetleg arra gondol, hogy hát nem is olyan rossz ez az élet. Mert szerintem ez valahol belül dől el, mert biztos vagyok benne, hogy az az indiai, aki ott tiszta nyomorúságban meg-

születik, egész nap sorban áll az ivóvízért, lehet, hogy kevésbé fél, mint itt egy átlag értelmes pedagógus, akinek azért nem az éhezéstől kell félnie, hanem esetleg a kevesebb óraszámától – nem mindig arányos a félelem a valósággal. Jó lenne, ha az emberek egy kicsit mernének kiengedni, antidepresszáns helyett inkább egymással találkoznának többet, például játszótérekben.

› Te most a felnőttekről beszélsz. Nekem ebből az derült ki, hogy a játszótérideid a felnőtteknek is tervezted. A gyerekekre vonatkozóan mi a jövőképed?

Minél több ölelő térré törekszem, amiben az elvonulás helyett az egymással való játékot élük meg. Sok eszköze van ennek. Egy padot úgy érdemes megcsinálni, hogy ha arra két ember leül, egymás felé forduljon. Tehát ne az történjen, hogy egyedül elvonulok, és a képzeletem segítségével játszom egy homokozó sarkánál, bár az is fontos nyilván. Menjen oda egy ismeretlen gyerekhez, hogy gyere, mert most ketten kellünk ehhez a játékhoz. Bár olykor jó az egyedüllét, nem jó, ha magunkra maradunk. Ezt fontos küldetésemnek tartom. Régi vágyam, hogy kamaszoknak csináljak egy olyan eszközhasználó játszótérrel, ahová elviszi például a gördeszkáját, és azzal játszik. Beton- és fémfelületekkel, ahol a kamaszok azt érezhetik, hogy a bennük lévő rendkívüli vitalitás és energia működik és leadható. Ugyanakkor legyen az a fajta intimitás, amire szintén szükség van. Egy kamasz még lehessen újra gyerek, feküdjön egy nagy hintában a kedvesével vagy a barátjával, és beszélgessenek, játsszanak egymás felé fordulva. A gyerekeknek készülő játszótérnél még egy nagyon fontos törekvést szeretnék megvalósítani: ez a gyerekegyüttműködés. Sokszor azt tapasztalom, végtelen sok energiát tudnak leadni. Több játékhoz terveztem dinamokat, hogy lássa a gyerek: a játék során energia termelődik. Ezzel kísérletezünk jelenleg.

› Van egy életrajzi könyved. Hogyan született, miért írtad és kinek?

A Kráter Könyvkiadó *Belső tárlat* c. sorozatához kértek fel arra, hogy írjak a játszótéri munkásságomról. Végül írtam erre a hívó szóra egy kis életrajzi könyvet. Csodálatos lehetőség volt, melynek folyamán a gyerekkorom és a szüleimmel kapcsolatos érzéseim is jobban a helyükre kerültek. Nagyon szép utazás volt. Bármilyen érdekes lehet. Szerintem bárkinek az életrajza tanulsággal járhat, olyan sokféle élet van, és olyan sokféle tanulság, hogy érdemes esetleg így végiggondolni a saját életünket is, hogy mik történtek benne.

› Neked mi a tanulságod?

Az a tanulságom, amit érzek, hogy minden emberben nagyon nagy kincsek vannak. Erre akkor jöttem rá, amikor együtt dolgoztam nagyon sokféle emberrel a játszótéres munkám kapcsán, sokféle ember vetődött körém. Általában senki nem volt korábban fával kapcsolatban, és mellettem kezdtek el megismerni ezt az anyagot. Minden embert biztatnék arra, hogy írja meg a saját történetét. Ha másképpen nem, akkor képzeletbeli unokának, vagy egy fiktív személynek mesélje el az ember a saját életét, mert ez nagyon jó kaland. Erre biztatnék minden embert, mert sokan nem hiszik el, milyen kincsek lakoznak benne.

Az írás címét Kő Pál könyvének bevezetőjéből kölcsönöztük.

FLYING ABOVE THE CLOUDS, EARTH-GREEN CAPE FLUTTERING BOLDIZSÁR KŐ, MAKER OF TALE-THEMED PLAYGROUNDS

With an experience of more than 20 years, Boldizsár Kő is a master of creating spaces of fable. Harkening back to the artisans guilds of old, he uses a unique set of solutions that is still compatible with cutting-edge European standards. Today, virtual pollution is a serious problem. Nearly 90 percent of children's day is spent in the virtual space. It is getting more and more difficult to lure them out to the playground, to get immersed into reality instead of obsessing about their smartphones. There are ever more requests that the playgrounds should have a virtual interface through smartphone apps that point to further games. He believes that his mission is to have the children rediscover the five-dimensional reality, where there are scents, a splinter might hurt their hands and where games involve real persons who can be touched, hugged or wrestled. Because these are important things that cannot be overlooked, similarly to the way we need to train both our body and our intellect.